

Rhasoda Varga Margit: Jézus válogatott tanításainak spirituális magyarázata

(János evangéliuma alapján)

Jézus tanításai egyidejűleg mindig több szinten értendők és minden ember azt a tanítást hallja ki belőle, ami neki éppen akkor szükséges. Magyarázatomban megkísérlem a tanításokat több szinten értelmezni.

3. rész 3. Jézus beszélgetése Nikodémusszal

„...ha valaki újonnan nem születik nem láthatja az Isten országát...”

Ez a mondat a testi és a lelki újjászületést egyaránt jelenti. A testi újjászületések mindaddig követik egymást, amíg a lélek újjászületése be nem következik. Nikodémusz csak a testi újjászületésre gondol, ezért Jézus tovább magyarázza:

3. rész 5-6. *„...Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami a testtől született test az, ami a Lélektől született lélek az.”*

Akinek az energiateste olyan átlátszó és tiszta, mint a víz, és akit a Lélek (Szentlélek, Isten szeretete) itat át, az mehet csak be Isten országába. Az ember anyagi testét a szüleitől kapja, de lelki testét, a Lélek formálja. Az anyagi testre és a lelki testre más törvényszerűségek vonatkoznak a halál után. Az anyagi test elbomlik, nem tud újjászületni, de a lelki test soha meg nem szűnik, és mindaddig újjászületik, és új anyagi testet épít (a szülők által rendelkezésre bocsátott építőelemekből), amíg el nem érte azt a fejlődési szintet, hogy beléphet Isten országába.

3. rész 8. *„A szél fú, ahová akar és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jő, és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.”*

Alapvetően mindenki a lélektől születik. Az egyéni lélek, amelynek a vezérlő egysége a kauzális test, szervezi a fizikai test kiépülését. Az emberek egy része öntudatlanul fejleszti ki a fizikai testét, másik részük, akik a Lélektől (Szentlélektől) születnek, tudatosan végzik ezt a folyamatot. De bármelyik eset álljon egy (lélektől született) ember előtt, nem láthat bele ebbe a folyamatba, csak az eredményét érzékeli (mint a szél zúgását). Vagyis ő nem tudja eldönteni melyik esettel áll szemben, sem azt, hogy az előtte álló másik embernek mi a sorsa (honnan jön és hová megy). De az az ember sem láthat bele, akit vizsgálunk, mert vagy lélektől született és ezért még öntudatlan, vagy a Szentlélektől született (vagyis tudatos), de az ő sorsát már a Szentlélek határozza meg, nem a saját szabad akarata.

3. rész 13. „...senki sem ment fel a mennybe, hanem az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennyben van.”

Azt nem tudhatjuk, ki jutott fel a mennybe. Azt azonban biztosan tudhatjuk, hogy aki a mennyből jött, az már biztosan feljutott, ezért ő már a mennyben van, még akkor is, ha most éppen itt a földön találkozunk vele. Ő az embernek fia, vagyis egy egyéni lélek, aki elérte azt a fejlődési szintet, hogy a menny lakója lehet. Ez jelenti magát Jézust, de mindenki másra ugyanúgy vonatkozik, aki a múltban vagy a jövőben, elérte, vagy eléri ezt az állapotot. Azért beszél Jézus az embernek fiáról, mert általános érvényű lehetőség, ami minden ember számára nyitva áll.

3. rész 14-21. „...úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta...”

Ezzel Jézus kijelenti, hogy Ő a legmagasabb szintű Őskép, amit Isten valaha, elsőként létrehozott az emberről (elsődleges manifesztáció). Ő felemelkedik a szolgálata által Istenhez, és általa minden ember felemelkedik, aki Őbenne hisz. Aki Őbenne hisz az Istenben hisz, aki benne nem hisz, Istenben sem hisz, mert Ők Egyek. Ő maga a Világosság, a teremtő Fény, és mint ilyen mindenkit Ő hozott létre, helyesebben mindenki az Ő mintájára jött létre (Isten akarata szerint). Ez a Fény, ami Ő maga, mindenkit átvilágít, az Ő fényében semmi sem maradhat rejtve. Aki beengedi magába ezt a Fényt, annak cselekedeteiről kiderülnek a motiváló tényezők, egyrészt önmaga számára, másrészt mindenki számára. Így kiderül, hogy az Isten szeretete-e a motiváció, vagy más. Aki akar ezzel szembesülni, és vállalja a megmérettetést, és ezáltal a fejlődést, az örök életet nyer (nem kell többet megszületnie, bejut Isten országába), aki nem, továbbra is benne marad az életek körforgásában.

10. rész. Példázat a jó pásztorról és a juhairól

A jó pásztor az ajtón megy be a juhaihoz, a juhok megismerik őt és követik. Ezzel szemben a tolvaj nem az ajtón megy be, a juhok nem ismerik meg, és nem hallgatnak rá, hanem elfutnak.

„*Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. ...én ismerem az anyéimet, és engem is ismernek az anyéim.*”

Honnan ismerik meg a juhok a pásztorukat? Arról a gondoskodó szeretetről, amellyel körbeveszi őket. Így aztán akiben nincs szeretet, az nem ismeri fel a pásztorát, és amely pásztorban nincs szeretet, azt nem ismerik fel a juhok sem. Jézus ezekkel a szavakkal hangsúlyozza a szeretet jelentőségét abban a felismerési folyamatban, amelyben őt kellene felismerniük az embereknek, mint az Isten küldöttét. Aki befogadó az Atya szeretetére, amely Jézusból árad, az fog hitelt adni szavainak, aki pedig nem befogadó a szeretetre, az egyre újabb és újabb bizonyosságot követel, pedig a bizonyosság maga a szeretet:

„*Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet ...*” (a juhokért)

Atya szeretetből küldte őt és ő szeretetből jött. Ezt követően előrevetíti, hogy meg fog halni az emberekért, mégpedig önként, majd újra felveszi az életét, hogy az emberek higgyenek neki.

„Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók... és léssen egy akol és egy pásztor.”

Jézus többször céloz arra, hogy nemcsak a zsidók üdvözítőjeként jelent meg, hanem mindenki, aki őbenne hisz, elérheti az üdvösséget. Valójában minden ember az egyetlen Isten gyermeke és Isten minden gyermekét ugyanúgy szereti. Nem csoda, hogy meghasonlás támadt a zsidók között e szavak hallatán, hiszen ezek a gondolatok eltörölték a kiválasztott nép szerepüket. Innentől kezdve Istent nem lehetett kisajátítani. Jézus előrevetítette, hogy innentől kezdve nem lesz egyetlen kiválasztott nép sem. A kiválasztottságot egyetlen tényező fogja meghatározni az egyén képessége a szeretetre, amely annak adását és elfogadását egyaránt jelenti.

12. rész. A jézusi küldetés célja

24., *Ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal sok gyümölcsöt terem.”*

Azért küldetett a földre, hogy beteljesítse azokat a próféciákat, amelyek megjövendölték a Messiás eljövételét és az emberek az írások beteljesülését látva ismét higgyenek az Istenben.

25., *Aki szereti a maga életét, elveszíti azt és aki gyűlöli a maga életét e a világon, örök életre tartja meg azt.”*

Jézus több helyen hangsúlyozza, hogy egyetlen ragaszkodásunk legyen, az Istenhez való ragaszkodás, mert amihez ragaszkodunk elveszítjük. Így van ez az étellel is. Az élethez különösen nem érdemes ragaszkodni, mert minden ragaszkodásunk ellenére mindenki számára elkerülhetetlenül eljön a halál pillanata. Aki csak az Istenhez ragaszkodik, az eléri az örök életet, vagyis nem fogja többé megtapasztalni a születés és a halál körforgását. Valójában mindenki örök életű lélek, mégis, aki ennek nincs tudatában, az újra és újra átéli a születéssel és a halállal járó szenvedést. Az evilági élet nem más, mint illúzió, ki ehhez ragaszkodik, csak egy illúzióhoz ragaszkodik. Aki gyűlöli az illúziót, és a valóság érdekli, az keresni fogja az Isten felé vezető utat.

46-47., *Én világosságul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon sötétségben, aki énbenem hisz...Nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot.”*

A jézusi küldetés végrehajtása nélkül valószínűleg tovább nőtt volna az emberek elszakadása Istentől, ezáltal a még mélyebb dualitásba, az ellentétek világába és a sötétségbe zuhant volna az emberiség, amely már szinte lehetetlenné tette volna a spirituális fejlődést az emberi lelkek számára.

Világosan kell látni, hogy sötét korszakokra szükség van, az ellentétek mélységeinek megtapasztalása szükséges ahhoz hogy, fejlődni tudjunk. De még a legsötétebb korszakokban is az

isteni kegyelem gondoskodik rólunk, és nem engedi, hogy a teljes sötétség uralkodjék el a földön. Mikor az a veszély fenyeget, hogy az egyensúly kibillen a sötét erők oldalára, akkor jön egy isteni küldött, Megváltó, aki helyreállítja az egyensúlyt. Olyan ez, mint mikor a szülők elutaznak otthonról, és a gyerekek magukra maradva szabadon rakoncátlanok a lakásban. Mielőtt azonban elszabadulna a „pokol”, ismét megjelenik valamelyik szülő és helyreállítja a rendet, amely csak addig tart, amíg a szülők ismét el nem utaznak, vagy a gyerekek fel nem nőnek, és már maguktól tudni fogják mi a jó és mi a rossz, vagyis hogyan kell egységben, békében és harmóniában élni egymással.

48. *Aki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak aki őt kárhoztassa, a beszéd, amelyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon.*”

Itt megjelenik az a gondolat, hogy sem Jézus, sem Isten nem ítél, mindenki önmagát ítéli meg, amikor annak eljön az ideje. Ezért szükségtelen és haszontalan is, hogy egymás fölött ítéletet mondjunk: „...amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek...” (Máté, 7.2). Aki nem él a fejlődés lehetőségével, azokban az időszakokban, amikor egy isteni küldött a földön tartózkodik, elveszíti a lehetőséget a továbblépésre. Ez többnyire nehezen pótolható lehetőséget jelent minden lélek számára.

Az utolsó nap jelentheti a szóban forgó személy életének utolsó napját is, amikor egy inkarnáció befejezésekképpen mindenkinek számot kell adnia cselekedeteiről, de jelentheti az anyagi teremtés befejező periódusát is, amit általában végítéletként szokás emlegetni. Maga a lélek elpusztíthatatlan és örök életű, így nem kellene végítélettől félnie, a teremtés sem zárul le soha, legfeljebb csak szünetel, vagy más, nem anyagi síkokon folytatódik. A kevésbé fejlett lelkek azonban nincsenek ezzel tisztában, ezért ők végítéletként élnek meg bizonyos periódusokat az emberiség történetében. A végítélet azonban egy szükségszerű, végrehajtandó beavatási út, amely általában csoportos karmaként szokott realizálódni. Aki a végítélet beavatási út próbatételeit nem állja ki, nem léphet tovább, ezért olyan fájdalmas ez a lelkek számára.

13. rész. 14. A lábmosás

„...ha én az Úr és Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is aképpen cselekedjetek. ... a szolga nem nagyobb az ő Uránál, sem a követ nem nagyobb annál, aki őt küldte.”

Ezzel a cselekedetével Jézus az egymás és embertársaink iránti alázatra hívta fel a figyelmet. Ez a gondolat így jelenik meg Máté evangéliumában: „*aki magát felmagasztalja megaláztatik, és aki magát megalázza felmagasztaltatik...*” (Máté 23.12) Valamennyien sejtek vagyunk Isten testében és nem ugyanazt a feladatot látjuk el, de mindannyiunk feladata egy adott szinten ugyanolyan fontos, és nélkülözhetetlen az univerzum harmonikus működéséhez. Ahogy szokták

emlegetni, a mestert a tanítvány teszi mesterré, de ugyanígy mondhatnánk, hogy a sötétség kiegészíti a fényt. Az egész univerzum működése a fény és a sötétség árnyjátéka, amiben egyszer a fény, egyszer a sötétség oldalán foglalunk helyet.

Senki sem tudhatja egy embertársáról, milyen próbatételeken ment keresztül, mert éppen csak a jelen életét látja, azt sem teljes egészében. Csak a beavatottak (mint pl. Jézus) látnak rá a személy valamennyi életére, ők pedig már nem ítélnék. Ezért egyikünk sem tudhatja a másikról, hogy ki a fejlettebb, mert nem pontosan ugyanazon a (belső) úton haladunk, de még a kérdés is értelmét veszíti, ha a tökéletes szellem szintjén látunk és gondolkodunk. Ebben az esetben különböző korú és különböző mennyiségű tapasztalattal rendelkező lelkeket látunk, és valamennyiből egyszer felnőtt lesz. Ugyan kinek jutna eszébe megítélni egy gyermeket, amiért ostobaságot cselekszik. A megtévesztő az, hogy mi felnőtt testeket látunk ostobán viselkedni. De ez a tévedés csak a testi felfogásunkból ered.

További jó példa az alázatra, ahogyan az anya szolgálja a gyermekét, vagy ahogyan az angyalok szolgálnak minket. A legnehezebb persze a kamaszkorú „gyermekekkel”, mert ők már felnőttek szeretnének látszani. Látva az igen gyakori a vetélkedést még a spirituális körökben is, az embernek óhatatlanul a kamaszok magamutogatása és hangoskodása jut eszébe, s ebből kiderül, igen kevés közöttünk a felnőtt lélek. Ezért különösen aktuális a jézusi gondolat: *„aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen.”* (Márk 10.44.)

20. Júdás árulása

„... Aki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be aki engem küldött.”

Az idézett mondat az apostoli küldöttekre vonatkozik (vö. Máté:10.40, Lukács:9.48) Különös jelentőségét az adja ennek a mondatnak, hogy itt a János evangéliumban éppen az előtt hangzik el, mielőtt Jézus közli tanítványaival, hogy valaki elárulja őt. Ez lehetőséget ad arra, hogy Jézus szavait Júdásra is vonatkoztassuk, hiszen ő szintén a 12 kiválasztott közé tartozott. Jézus pontosan tudta, hogy ki lesz az áruló, és meg is tudta volna akadályozni, de nem tette. Ő ugyanis tudatában volt, hogy a meghurcoltatásának mindenképpen be kell következnie. Akárhogy is nézzük a jézusi misztérium szempontjából Júdás árulása közömbös volt. Ha Júdás nem tette volna meg, megtörtént volna más módon. Júdásnak ez a személyes beavatási útja volt. Másrészt a spirituális vezetők gyakran „elengedik” a leggyengébb láncszemet a tanítványaik közül (nem tartják meg az útban) és ez a személy gyakran magával viszi az összes negativitást, megerősítve ezáltal a közösséget. Ezért mondja Jézus: „ha valakit elküldök”. De egyúttal megadta az utasítást erre az esetre a többieknek is: ha befogadjátok, engem fogadtok be.

Júdás az árulása után meghasonlott önmagával és öngyilkos lett. Ezt az eseményt mindenki jogos önbüntetésnek tekinti. Történhetett volna másképpen is: pl. ha Júdás teljes tudatossággal

cselekszik: az a feladatom, hogy beteljesítsem a próféciát és megteszem, mert ezt vállaltam; ekkor nem támad benne meghasonlás. Tudnia kellett volna az Egység szemléletben nincs jó és rossz minősítés, csak az van: elvégeztem-e a dolgom vagy nem. A másik eset, ha a jézusi tanítványok az árulása után nem ítélik el, hanem az önmagával meghasonlott Júdást visszavezetik a jézusi útra. Lehet azonban, hogy erre sem módjuk, sem lehetőségük nem volt, és talán nem is ez volt a feladat. Idézzük még egyszer Jézus szavait: „... *Aki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be...*”

A mondat másik része Júdásnak is szólt: „...*aki pedig engem befogad, azt fogadja be aki engem küldött.*” Júdás nem tudta elfogadni a jézusi tanítást, vagyis nem fogadta be az Atyát, hiába kapta meg a bemártott kenyeret, ezért be kellett fogadnia az ördögöt. Ezt az óriási tanítást nagyon egyszerűen megfogalmazhatjuk a mai kor embere számára: vagy Istent szolgálod, vagy önmagadat, de ha önmagadat szolgálod, a Sátánt szolgálod. Harmadik lehetőség nincs.

38. Péter hűtlensége

„...*nem szól addig a kakas, míg nem háromszor megtagadsz engem.*”

Ez a mondat az után hangzik el, hogy Péter bizonykodik, ő az életét adná Jézusért. Ha az ember kimond valamit, jól gondolja meg, mielőtt kimondja, mert megméretődik igazat szól-e. Ha Péter nem mondja ezeket a szavakat, nem kerül olyan helyzetbe, hogy Jézust meg kelljen tagadnia. Ezért mondja Jézus: „*legyen a ti beszédeitek: úgy, úgy; nem, nem*” (Máté 5.37). Mindemellett Péter nem gyávaságból tagadta meg Jézust, mint sokan gondolják. Ha nem tagadta volna meg, megölik, és akkor nem kaphatta volna meg az ígért a Szentlélek misztériumot. Péter példája több dologra is rámutat:

- csak olyasmit ígérjünk, amit meg tudunk cselekedni, vagy ha már megígértük, akkor tartsuk be;
- akármilyen sziklaszilárdnak gondolja magát valaki, mégis adódhat olyan helyzet, hogy meginog;
- az Úr csak a szívünket vizsgálja, nem azt amit mondunk, ha lélekben nem tagadta meg Jézust, akkor az nem számít megtagadásnak Isten előtt (de az emberek előtt igen);
- vannak fontosabb dolgok is, mint az igazmondás, Péter tudta, hogy feladata van a jézusi út szolgálatában, ezért nem dobhatta el az életét, fontosabb volt számára a feladathoz való ragaszkodás, mint az igazmondáshoz való ragaszkodás, ezért némi önkritika gyakorlás után meg tudott magának bocsátani.

14. rész Az út

„*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.... Én az Atyában vagyok és az Atya énbennem van...*”

Ezeket a szavakat úgy szokták értelmezni, hogy aki a jézusi utat járja, az a mennyországba kerül és eljut az Atyához, nem kell többet újjászületnie, örök élete lesz stb. De mit is jelent a jézusi út? Mindenkinek mást. Illetve mindenkinek annyit, amennyit megértett belőle.

A hindu szentírás Isten arcainak három megvalósítását írja le, mint a megvilágosodás lépcsőfokait (mindegyik önmagában is több részre tagolható, de ennek ismertetésétől most eltekintek). Az első a Brahman megvalósítás. Ez nem más, mint a teremtő erő felébresztése önmagunkban, és kiteljesítése. Ehhez a megvalósításhoz a kundalini energia felvezetése által juthatunk el. Ezt a megvalósítást Jézus a pusztában végezte el, 40 napi böjtölése során. Jézus megmérettetései a pusztában tipikusan jellemzőek a kundalini útra. A második a Paramatma megvalósítás. Ez a keresztényi kultúrkörben megfelel a Szentlélek általi beavatásnak. Tudjuk, hogy Jézusra leszállt a Szentlélek, mert Keresztelő Szent János bizonyosságot tett róla. Erre a megvalósításra jellemző, amit Jézus mond: „*Én az Atyában vagyok és az Atya énbennem van*”. Ekkor **belül** (mikrokozmosz) az egyéni lélek összekapcsolódik a felső lélekkel (tökéletes szellem) és a felső lélek már direkt kapcsolatba kerül a **kívül** (makrokozmosz) **levő** Szentlélekkel (Szent szellemmel). Így az önmegvalósított személy a makrokozmosz polgárává válik, és az Atya szeretetét sugározza minden létezőre. A harmadik megvalósítás a Bhagavan megvalósítás. Ez az önzetlen szolgálat és a tökéletes odaadás útja, amit Jézus a szenvedései által ért el.

Nem kétséges, hogy Jézus mindhárom utat tökéletesen megvalósította egyetlen élet során, így Ő tökéletes egységben van az Atyával, a legmagasabb szintre került, ahová ember valaha is kerülhet. Ő a mennyből jött, a sohasem inkarnálódottak közül s ugyanoda tért vissza, de nem ugyanarra a szintre. Számunkra, akik nem a mennyből jöttünk, hanem alacsonyabb valóságokból, sok-sok élet feladata a jézusi út végigjárása. De bármédig is tartson ez, jusson mindig eszünkbe, hogy Őrá mindig számíthatunk:

15. rész. 5, 7, 9. „ *Én vagyok a szőlőtő és ti a szőlővesszők.... Ha énbennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek amit csak akartok, és meglesz az néktek.... Amiképp az Atya szeretett engem, én is így szerettelek titeket, maradjatok meg ebben az én szeretetemben.* ”